

Ómoralskt og kanska eisini ólóglegt:



Eigarar á Berjabrekku skulu gjalda men kunnu ekki flyta inn

Íbúðabyggingin á Berjabrekku, sum hevði til endamáls at bota eitt sindur um íbúðatrupuleikarnar í Havnini og gera m.a. einlig fólk fýr fýri at keypa hósandi íbúð til rimiligan pris, er istaðin blivin ein tragedia fýri nógv av teimum, ætlanin var at hjálpa. Fleiri av hesum skulu í dag gjalda høga rentu av lánunum, ið vórðu tikin fýri næstan 2 árum síðani, men tey kunnu kortini ikki flyta inn og njóta fýrimunirnar av at bøgva í egnum húsi. Samstundis sum hesi fólkinu skulu gjalda rentuna uttan at hava fingið tað, peningurin er goldin fýri, rinda tey húsaleigu meðan tey bíða. Fýri nøkur er talan um meira enn 50.000 kr. í húsaleigu um árið. Eitt einligt fólk, ið lænti 330.000 kr. í juni seinasta ár, skal nú gjalda millum 80.000 og 90.000 kr. í rentu. Ongar upplýsingar verða givnar um íbúðabyggingina. Eftir øllum at døma er informationsstøðið hjá teknisku deild í býráðnum yvirhevd mest at líkna við tey svørtu holini, ein kann lesa um í stjórnufróðini — her fara tingini

inn fýri ongantið at koma út aftur.

Tað er kortini heilt greitt, at tann atburðurin, nýttur verður móttvegis fólkinu í samband við Berjabrekku, er fullkomi-liga ómoralskur og kanska eisini ólóglegur. Ein og hvør kann hugsa sær,

hvussu tað kennist at taka eitt stórt lán til at keypa hús, rinda rentu av lánunum meðan hann bíðar eftir húsunum, men ongantið fáa húsini og ikki einaferð upplýsingar um, nær tey verða liðug. At ein almennur stovnur, í hesum fýri Býráðið, hevur

størstu ábyrgdina av hesum, ger støðuna so sanniliga ikki betri. Ein kundi spurt, um tað ikki hevði verið hepnari fýri býráðið at brúkt tær milliónirnar, nýttar vórðu til eitt so ivasamt projekt sum Glyvursnes, til at bjarga

æruni í Berjabrekkuálinum.

Við at missa mótið

Sosialurinn hevur tosað við nøkur av teimum, ið eru komin sera illa fýri vegna Berjabrekku-óskilið. Øll hesi fólkinu hava tvey ting felags: Í fyrsta lagi vilja tey ikki uppgæva egna navn av ótta fýri at bliva »forfylgd«. Støðan hjá hesum fólkinu var stutt sagt tann, at »sigur ein sína meining, fer onkur at hevna seg inn á ein«.

Í øðrum lagi vóru øll hesi fólkinu ógvuliga svartskygd og eru við at missa mótið. Ein kann gita sær til, hvat hesi heiðurligu hampafólkinu, sum í einum og hvørjum samfelagi vildu verið mett

sum rættir hornasteinar, hava »til yvirs« fýri myndugleikunum, ið hava kroyst tey í eina hópis-leysa støðu við at taka fyrstu stigini til eina rætt-ing av skilaleysa íbúðapolitikkinum fýri síðani at »renna frá ábyrgd sum bangnir hundar«, sum ein tók til.

»Tú flytur til jóla«

Eitt av fólkinum, ið søkti um íbúð á Berjabrekku heystið 1984, segði m.a. fýri blaðnum:

»Eg fekk fyrst íbúð í øðrum byggistigi, men síðani blivu nakrar íbúðir á fyrsta byggistigi leysar í juni 1985, og eina av hesum fekk eg. Útbetalingin 1. august hetta ár var 48.000 kr., og hetta klárði eg. Íbúðin skuldi verið liðug í juli 1987. Síðani fekk eg at vita, at arbeiðið var seinkað og eg kundi flyta inn í oktober ella november sama ár. Í oktober fekk eg at vita, at nú bleiv liðugt til jóla. Í desember varð okkum sagt, at tað ikki bleiv liðugt fyrr enn í februar á hesum ári. Tað næsta, vit frættu, var at nú var púra sikkurt, at vit fóru at flyta inn til páskeir. Í mai tosaði eg við eftirlitsmannin, ein danskara, og hann dagfesti innflytingina til 18. juli. Men sannleikin var tann, at als einki er gjørt síðani í mars. Alt liggur púra stilt, íbúðin er afturlatin

